

Er was die koude uitdrukking in haar oogen, die nuance van onwil, bijna van afkeer in haar stem, die de meid zoowel kende reeds. Ze antwoorde niets terwijl zij 't half huilende kereltje in haar armen nam en stil lief koosde. Maar ze keek strak. Ze had zóó geen medelijden met mevrouw. „'t Was immers zoo'n engel van een jongen,” dacht ze met verontwaardiging. „Dien had ze dan toch nog in al haar verdriet. Dat ze dat heelemaal niet inzag, en 't kind niet scheen lief te hebben! — 't was een schandel!”

Toen viel haar oog op de photographie, en de scherven op den grond. „Zal ik Antje sturen om dat op te ruimen?” vroeg ze in 't weggaan.

Mathilde schudde het hoofd. — „Neen, laat maar; ik zal 't zelve wel doen.” En toen ze weer alleen was stond ze op, nam de fotografie behoedzaam, eerbiedig, in haar handen en sloot ze weg in een vak van haar bureau. „Morgen zou ze dadelijk uitgaan om een nieuwen stander te koopen ervoor.” Dan nam ze een schuier en blikje, en veegde 't gebroken glas van den grond, en wierp 't in de prullemand; alles met dezelfde zachte, voorzichtige bewegingen van iemand die een bijna heilig werk verricht.

Want, heilig, dat was ook alles voor haar wat maar eenigzins met „hem” in betrekking stond. Alles van dien aard verrichtte zij zelve. Niemand mocht stof afnemen in zijn kamer dan zij alleen —; en uren bracht ze daar —, waar alles precies in dezelfde orde werd gehouden als bij zijn leven —, door tusschen zijn boeken, zijn papieren, de door hem vroeger gebruikte meubels en benooidigheden. Zijn kleederen ook, waarvan ze niet besluiten kon ook maar iets weg te doen, — te geven aan armen, — onderhield ze met nauwkeurige zorg, ze altijd eigenhandig borstelend, luchtend, ze ordenend dan weer in zijn kasten zooals hij zelf 't gewoon geweest was ze te rangschikken. Dat ook was de éénige bezigheid die ze deed, waarvoor ze het de moeite waard vond zich uit haar loome onverschilligheid van niets-doen op te wekken tot handelen. Al 't overige, de zorg voor 't heele huishouden, liet ze achteloos aan de bedienden over. Uit plichtbesef, maar zonder daadwerkelijk aandeel erin te nemen, zag ze toe op de verzorging van het kind. Het wasschen, het hem uit- en aankleeden, en 't helpen met zijn eten en drinken, al die kleine heerlijke moederzorgen waarop ze eens zich zoo nameloos had verheugd, liet ze nu willoos aan de bekwame kindermeid over, zelve er stil, lusteloos, neven zittend; altijd bezig met haar gedachten in het verloren verleden, — dáárin alleen levend, — erom treurend, — in verbitterde troosteloosheid van niet kunnen-zien haar ook nu nog bevoorrechte-vrouw zijn, omdat zij 't groote geluk gehad had toch. — — — — —

Ze had den doode zoo liefgehad. — O God zoo innig, innig lief!

O die dag, die nooit te vergeten dag van volmaakte zaligheid waarop hij haar „dat” gevraagd had —, dat ééne dat ze alleen begeerd had van 't leven sinds ze hem kende, — en waarvan ze juist daarom niet had durven hopen het ooit te zullen ontvangen!

„Of ze wilde zijn, zijn vrouw?”